

LENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta

Nr. 101 (5640)

Otrdien, 1987. gada 25. augustā

Maksa 3 kap.

Rajona iedzīvotāji!

Sestdiena, 29. augusts,
un svētdiena, 30. augusts,
izsludinātas par šefības
trīciendarba dienām lau-
kos. Palīdzēsim lauku ļau-
dīm novākt izaudzēto ra-
žu, ar praktiskiem dar-
biem piedalīsimies Pār-
tikas programmas realizē-
šanā! Visi uz komunistis-
ko talku!

Ražas novākšanas rajo-
na štābs

Visi uz jubilejas gada ražas novākšanu!

Kolhozos un sovhozos izvērsusies jubilejas — 1987. gada ražas novākšana masveidā. Pienākusi, dārgie biedri, visu darbu kulminācija. Labības, līnu un dārzeņu novākšanas tempi pieaug ar katru dienu, ar katru minūti. Vairākas saimniecības jau sākušas kartupeļu rakšanu. Turpinās lopbarības sagatavošana. Klāt ziemāju sējas optimālie termiņi, laiks gatavot augsni 1988. gada sējai.

Mūsu rajonā izaudzēta laba visu kultūru raža. Tās novākšanā pašizliedzīga darba paraugu rāda vairāku saimniecību kolektīvi, jo sevišķi — mehanizatori. Viņu vidū — agrofirma «Krasnij Oktjabrj» kolhoza, Leņina, Raiņa, M. Gorkija, Oškalna kolhozu, «Sīļukalna» un citi kolektīvi. Līdz 23. augustam rajonā novākti 8 695 hektāri graudaugu jeb 27 procenti no plānotajām platībām. Līni noplūkti no 520 hektāriem, tas ir — 21 procents no plāna.

Tomēr ir zināmas bažas par šī gada ražas likteni, par tās novākšanas gaitu, jo lietainais laiks radījis lielas grūtības un sarežģījumus ražas novācēju darbā. Šīs grūtības jo sevišķi izjutām jūlijā, to sekas izjūtam arī tagad. Uz daudziem laukiem ar kombainiem un traktoriem nav iespējams izbraukt, bet, tos velkot, tehnika lūzt. Tāpēc ievērojama daļa graudaugu un līnu mūsu rajonā jānovāc ar rokām, jo tie sakrituši arī veldrē. Pārmitrās augsnes dēļ ļoti sarežģīta ir kartupeļu un dārzeņu novākšana. To gaidāmā raža būs zemāka nekā iepriekšējos gados. Šajās dienās ļoti izjūtam darba roku trūkums.

Ražas novākšanas gaita liecina, ka ne visas saimniecības efektīvi izmanto savas iespējas. Zemi darba tempi ir Aglonas padomju saimniecībā, kolhozos «Dubna» un «Dzintars», kā arī citur. Līdz pat šim

laikam lauku saimniecību sasprindgtajā darba ritmā nav iekļāvušies «Agrokimijas» rajona apvienība, «Lauktechnikas» rajona apvienības atsevišķas struktūrvienības. Vāji palīdz šefības organizācijas, jo sevišķi — Līvānu eksperimentālais māju būves kombināts, rajona sadzīves pakalpojumu kombināts, rajona patērētāju biedrība, Līvānu pārvietojamā mehanizētā kolonna un citas organizācijas un uzņēmumi.

Dārgie biedri! Lauku iedzīvotāji, Preiļu un Līvānu darbaļaudis, komjaunieši un skolēni, inteligences pārstāvji un kalpotāji — visi Preiļu rajona darbaļaudis! Panākumus jubilejas — 1987. gada ražas novākšanā nosaka šīs dienas un šīs minūtes. Tāpēc partijas un komjaunatnes komitejas, rajona izpildkomiteja un rajona agrorūpnieciskā apvienība griežas pie jums, komunisti un bezpartejiskie, pie jauniešiem un vecāku gadagājumu cilvēkiem, nekāvēties ne dienu, bet visiem kā viens

doties uz ražas novākšanu. Nepieciešams šajā darbā iespēju robežās iesaistīt rūpnieciskās ražošanas personālu, palīgdienestu darbiniekus. Uzņēmumi un organizācijas lauku ļaudīm var sniegt maksimālu palīdzību. Mēs aicinām uz laiku slēgt administratīvās un pārvaldes iestādes, organizāciju un uzņēmumu atsevišķas struktūrvienības, un visiem un visur doties palīgā lauku ļaudīm.

Novākt visu ražu līdz pēdējam hektāram, līdz pēdējam graudam un kartupelī un tādējādi izpildīt par godu Lielā Oktobra 70. gadadienai pieņemtās sociālistiskās saistības ir mūsu vissvarīgākais uzdevums, mūsu goda un sirdsapziņas lieta.

LATVIJAS KP RAJONA KOMITEJA
RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU
PADOMES IZPILDKOMITEJA
LATVIJAS LKJS RAJONA
KOMITEJA
RAJONA AGRORŪPNIESCĪKĀ
APVIENĪBA

Līni Kirova kolhozā aizņem lielas platības. Saimniecībā daudz kas darīts līnu pirmatrades mehanizācijā — uzceltas divas kaltes: viena līnu stiebrīnu, otra — jucekņa zāvēšanai. Mehanizators Volfrīds Elsts atpoguļošanai pielāgojis vecu līnu kombainu. Labums divējāds — paātrinās atpoguļošanas process un iespējams līnu stiebrīnus atkal sasiet kūlīšos.

Sejumi šogad sagūlušī. Tāpēc daudz lauku būs jānovāc ar rokām. Līnus plūc gan pašu ļaudis, gan arī līgumstrādnieki no Ukrainas PSR, Protams, kur var izmantot, izmanto līnu kombainus.

ATTELOS:

līnu novākšana Kirova kolhozā;

mehānizators V. Elsts kārtā atpoguļotāju darbam;

starprajonu Preiļu līnsēkļu stacijas lecirķņa agronome A. Zelve kopā ar Dravnieku konveijerkaltes vadītāja vietnieku S. Balckaru pārbauda zāvēšanas kvalitāti.

J. SILICKA foto

RAŽA — 87

Pārskats

PAR LAUKU DARBU GAITU
RAJONA SAIMNIECĪBĀS
līdz 24. augustam
(pēc RARA dispečerdienesta
ziņām procentos)

Saimniecība	Novākts graudaugu	Apārta zeme ziemajiem	Novākts līnu
Rušonas p. s.	48,6	72	*
Raiņa	48,0	105	39
«Kr. Oktjabrj»	44,1	81	26
Oškalna	32,9	77	10
Leņina	32,1	69	25
M. Gorkija	30,8	70	38
Rudzātu p. s.	30,1	62	-
Dzeržinska	30,0	98	29
«Zelta vārpa»	29,4	58	*
«Sīļukalna»	29,3	76	35
«Nākotne»	28,2	63	9
«Sark. ausma»	28,2	56	-
«Vārkava»	27,3	97	27
«Rīts»	26,9	85	-
K. Marksa	25,8	54	46
Kirova	24,4	103	24
Suvorova	24,3	73	21
«Dubna»	23,6	58	9
Aglonas p. s.	21,1	88	*
«Dzintars»	18,4	50	20
RAJONĀ	31,0	72	24

* — nav iēsēts.

REPUBLIKA: notikumi un fakti

PRĀSMĪGI manevrējot ar tehniku un pārdomāti izmantojot katru laba laika mirkli, Bauskas rajona PSRS 50. gadadienas padomju saimniecības zemkopji sasnieguši labus rezultātus graudaugu plaujā. Iekulti apmēram 4 tūkstoši tonnu labības.

Saimniecības kombainieri paredzējuši līdz augusta beigām pabeigt graudaugu novākšanu, kaut gan jānokopj prāva platība — gandrīz 1,4 tūkstoši hektāru.

«APSVEICAM ar jaunu izstrādājumu!» Sie lakoniskie vārdi bieži dzirdami ražošanas apvienības «Latvijas keramika» struktūrvienību kolektīvos, kas mājiētu atraduši Dobelē, Jelgavā, Liepājā, Kuldīgā, kā arī citās republikas pilsētās. Šogad uzņēmums apguvis vairāk nekā 20 jaunu produkcijas veidu.

Nepārtraukti palielinās pieprasījums pēc glitajiem un samērā lētajiem keramikas izstrādājumiem. Nemot to vērā, apvienības speciālisti meklē progresīvu tehnoloģisko procesu intensifikācijas un darba kvalitātes paaugstināšanas ceļus.

APĢERBUS un apavus, burtinicas un zimuļus, kā arī citus skolēnu piederumus saņems Afganistānas bērni no Ludzas rajona iedzīvotājiem, kas aktīvi atbalsta operāciju «Biedrs».

— Es varu iedomāties, cik grūta dzīve ir Afganistānā, kur ar iekšējās reakcijas spēkiem tiek turpināts nepietektais karš, — saka trīs bērnu māte A. Liedskalne no padomju saimniecības «Mežvidi». — Lai mūsu nelielās dāvanas iepriecina mazos algāņus.

LATINFORM

Komjaunatnes dzīve

Operācija noslēgusies

Tuvojas pirmais septembris. Pavīsam drīz skolu gaitēnos atkal skanēs bērnu čalas un smieklis, un vecais skolas zvans aicinās uz stundu. Lai bērni varētu sekmīgi mācīties, ir nepieciešamas burtnīcas un zīmuli, klades un pildspalvas... Mums tas raizes nesagādā.

Pilnīgi citādā situācijā atrodas to tautu bērni, kuras cīnās par savu neatkarību vai arī to tikko ieguvušas. Tāda situācija ir Afganistānā. Sevīši grūti ir tiem bērniem, kuri mācības uzsāks bērnu namos, tas ir, kuru vecāki gājuši bojā cīņā ar dūmaniem. Lai palīdzētu Afganistānas bērniem, VLKJS Centrālā Komiteja organizēja palīdzības operāciju «Biedrs».

Uz šo aicinājumu atsaucās arī mūsu rajona skolas un skolēnu vasaras darba un atpūtas vienības. Pirmās bija Aizkalnes astoņgadīgās skolas un Līvānu 2. vidusskolas vienības «Junostj» un «Devčata». Viņu sūtījumos bija burtnīcas, lineāli, zīmuli, klades un rotallietas. Pie tam vienība «Junostj» aigānu bērniem adresēja vēstuli, kurā stāstīja par mūsu republiku, savu skolu, klasi, par to, kā dzīvo padomju skolēni.

Operācijā «Biedrs» piedalījās divdesmit skolas, LLKJS rajona komitejas birojs un individuāli preiļiete Tatjana Vilcāne. Diemžēl atsaucības nebija no rūpniecības uzņēmumu, kolhozu un sovhozu kolektīviem.

Skolēnu rakstāmpiederumi, rotallietas un sporta inventārs tagad ir ceļā uz tālo un mums tuvo Afganistānu. Operācija «Biedrs» bija īsts internacionālisms paraugs mūsu pionieru un komjauniešu dzīvē.

A. STAUZS,

LLKJS rajona komitejas sekretārs

Komjauniešu talka

«Mēs savai pilsētai» — tā trijos vārdos varētu raksturot rajona komjaunatnes komitejas iniciatīvu rīkot sestdienas talku, lai sakoptu veco zirgu stalli (pareizāk — tā drupas) pilsētas parkā. Pirmā to atbalstīja ar Sarkanā Karoga ordeni apbalvotā Rīgas Cīvilās aviācijas inženieru institūta studentu vienība «Argo».

Talciniekam ar tehniku izlīdzēja mežniecības un komunālo uzņēmumu kombināta kolektīvi. Visiem paraugu rādīja pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētājs Mihails Agurjanovs, partijas un komjaunatnes komitejas (pilnā sastāvā) darbinieki.

Val tikai sliktie laika apstākļi atbaidīja no talkas pašus preiļiešus, vai arī tas bija gadiem lolotais kūtrums? Jo ne jau par velti kāds garāmgājējs sukstījās par to, ka vecais parks un pils ir aizlaisti postā, bet uz aicinājumu palīdzēt strupī noteica: «Man par to nemaksā».

Sestdienas talka parādīja, ka arī pašu spēkiem var sakārtot kādu no vēstures vai arhitektūras pieminekļiem. Vajadzīga tikai gribēšana un varešana, un, protams, ticība, ka tavš darbs ir vajadzīgs. Un devīze «Mēs — savai pilsētai» paliek ļoti aktuāla arī uz priekšdienām.

Attēla fotokorespondents J. Silickis fiksējis vienu no talkas momentiem.

V. RADIS

Dzīvokļu problēma: no dažādiem viedokļiem

Nezināšana un pasivitāte

Pārkārtošanās — tas daudzos gadījumos nozīmē pavērsties ar seju pret sociālo problēmu risināšanu. Pozitīvi piemēri šajā ziņā rajonā ir. Teiksim, individuālo māju celtniecība uz atvieglootiem noteikumiem, kuru veic Līvānu EMBK un Preiļu SCO.

Sis celtniecības būtība ir šāda. Tie, kuri vēlas piedalīties individuālās mājas celtniecībā, izdara sākotnējo lēmumu trīs tūkstošu rubļu apmērā (jaunajam ģimenēm — 2 400 rubļu). Vīniem piešķir kredītu no pusotra līdz trim tūkstošiem rubļu. Bet 50 procentus no mājas vērtības un 100 procentus inženiertīklu vērtības organizācija uzņemas apmaksāt pati. Gribu uzsvērt šo būtisko atšķirību starp mājas celtniecību uz atvieglootiem noteikumiem un kooperatīvo celtniecību, kad Irētājs maksā par māju vai dzīvokli pilnu summu. Nesamaksātā pēc atvieglootiem noteikumiem celtās mājas vērtība tiek dzēsta 20 — 25 gadu laikā. Ja celtniecības darbos piedalās pats nākamais mājas īpašnieks, šī summa samazinās vēl vairāk.

Jarunā arī par šī vīnolatī derīgā aizsākuma otru aspektu. Lieta tāda, ka minēto celtniecības organizācijas formu gan kombinātā, gan SCO uzlika kā tādu laboratoriju, kur vislabāk izmēģināt jaunieviešumus. Jo šeit saimnieks pats piedalās būvdarbos, EMBK darbinieki, piemēram, ņemot vērā jauno iemītnieku intereses, jau samontējuši divas eksperimentālā plānojuma mājas.

Individuālo māju būvēšanā, pastāvot atvieglootiem noteikumiem, minēto uzņēmumu kolektīvi saskata vēl vienu (hidztekus valsts un kooperatīvajai celtniecībai) virzienu dzīvokļu problēmas risināšanā. Tiesa, ja SCO vēl tikai gatavojas būvēt desmit mājas, tad EMBK uzsāk jau šāda veida māju otrā desmita celtniecību.

Bet tagad jautājums: kāpēc tad rajonā gūto pieredzi dzīvokļu programmas realizēšanā, ja tā ir laba un nepieciešama, nestrādā pārņemti citas organizācijas? Piemēram, stikla fabrika vai eksperimentālā biokīmiskā rūpnīca? Arī šeit taču jautājums par strādājošo nodrošināšanu ar dzīvokļiem ir aktuāls un tiek risināts lēnām. Pēc atbildes griezies šajās organizācijās. Lūk, ko man atbildēja.

A. VUCENS, Līvānu stikla fabrikas inženieris celtniecības jautājumos:

— Godīgi sakot, mēs ar šiem jautājumiem vienkārti nenodarbojamies. Neesam interesējusies, cik tas mums ir pieņemami, vai ir interesenti.

Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas direktora vietnieks P. OZOLS:

— Ja, mājbuvētāji un SCO var veikt šādu celtniecību, jo viņi strādā laukos. Mēs esam valsts uzņēmums, un mums nav iespēju piešķirt tamlīdzīgus atvieglojumus. Pie tam, manuprāt, prātīgāk būtu pagādīt piecus sešus gadus un saņemt bez maksas labiekārtotu dzīvokli, nekā būvēt māju, kas tik dārgi izmaksā gan organizācijai, gan strādniekam.

Komentēt pēdējo atbildi mēs lūdzām V. SAITERU, Līvānu EMBK specializētās PMK galveno inženieri, kurš pastāvīgi saskaras ar daudzu to jautājumu praktisku risināšanu, kuri salīdzināti ar māju būvēšanu, pastāvot atvieglootiem noteikumiem:

— Visiem uzņēmumiem, neatkarīgi no to resoru piederības, ir peļņas fonds, kuru tiem ir tiesības izmantot pašu vajadzībām, vienai, vai tai būtu ražošanas attīstība vai sociālo, kultūras un sadzīves apstākļu uzlabošana. Te, domājams, svarīga ir ieinteresētība un radušos apstākļu levarošana. EMBK kolektīvam pagaidām nav svarīgākas problēmas kā dzīvokļu problēma, un mēs daļu no sociālajam, kultūras un sadzīves vajadzībām paredzētajam līdzekļiem esam atvēlējuši tieši celtniecībai.

Savu viedokli šajā jautājumā izsaka arī Latvijas agrorūpnieciskā kompleksa celtniecības organizāciju apvienības tehniskās pārvaldes priekšnieka vietnieks O. KROMBERGS:

— Ja rūpēties par strādājošo nodrošināšanu ar vienaiņa kādu dzīvokli, tad P. Ozolam, protams, ir taisnība. Nenoliedzama arī māju augsta pašizmaksā. Taču šai lietā var atrast arī citu pieeju. Jo prakse liecina, ka lielākais vairums ģimeņu grib saņemt četru vai piecu istabu dzīvokļus. Pie tam — arī pagrabu. Un daudzi vēlas vēl arī garāžu. Bet daudzdzīvokļu māla šīs ērtības piedāvāt nevar. Sava nozīme ir arī tam, ka personīgo māju cilvēks tik viegli nepamēti. Tātad — ja mēs gribam risināt vēl arī sociālos jautājumus, tad Līvānu māju individuālās celtniecības priekšrocības šajā ziņā ir nenoliedzamas. Un vēl — daudzdzīvokļu ģimeņu nodrošināšana ar dzīvokļiem (un šādu ģimeņu uzņēmumus ir ne mazums). Bet praktiski šie jautājumi tiek risināti ar republikas Valsts plāna komitejas starpniecību, kurai celtniecība ieinteresētās ministrijas iesūta iesniegumus.

No teiktā izdarāms šāds secinājums: dzīvokļu celtniecība, pastāvot atvieglootiem noteikumiem, ir izdevīga un nepieciešama. Bet — lai sekmīgi atrisinātu dzīvokļu problēmu, daudzos gadījumos vajadzīga vienīgi ieinteresētība, kompetentums un iniciatīva. Ipašības, kuru mums tik bieži vēl pietrūkst.

L. GALAKTIONOVA

PRECES MĀJAI, ĢIMENEI

Varam ražot uz vietas

Nekad agrāk laikrakstam rakstījusi neesmu, taču, izlasījusi rakstus rubrikā «Preces mājai, ģimenei», jutu vēlēšanos dalīties ar citiem domās par vairākām sasāpējušām problēmām.

Es strādāju Preiļu rajona sadzīves pakalpojumu kombinātā, tātad nonāku tiešā saskarsmē ar cilvēkiem tāda jautājumā kā tautas patēriņa preču tirdzniecība. Un reizēm izjūtu lielu kaunu un nepatīku, sēdot pie galda un atbildot: «Pārdošanā nav, tas pie mums netiek un arī netiks izgatavots».

Daudzi grib iegādāties mazgābarīta mēbeles, lūdz izgatavot bufetes, mēbeles virtuvei, galdinātus televizoriem, grāmatu plauktus. Pie mums nezin kāpēc labprātāk izgatavo lielgabarīta mēbeles, kuras realizēšanas nolūkos pēc tam transportē tālu, pat aiz republikas robežām. Vairumā izgatavo mēbeles organizācijām, bet rūpes par cilvēku paliek tā kā pēdējā vietā.

Pēc individuālā pasūtījuma mēbeles mūsu rajonā izgatavo ne ātrāk kā pēc pus gada. Un arī tikai tad, ja gadījumā, ja klients atgādina par sevi, vairākkārt zvanot pa telefonu vai ierodoties personīgi. Bet cilvēki grib iegādāties mēbeles un trikotāžas izstrādājumus bez liekas nervozēšanas un vilcināšanās, nepatērējot tam tik daudz laika.

Manuprāt, tirdzniecībā mūsu pārkārtošanās jau kopš gada sākuma noris pretējā virzienā. Latvijas PSR Sadzīves pakalpojumu ministrija pirmajā vietā izvirza individuālo pasūtījumu izpildi, bet cilvēkiem šie pasūtī-

jumi sagādā milzum daudz rūpju. Daudz vienkāršāk ir nopirkt jau gatavu preci, bez iepriekšējās pasūtīšanas un galdīšanas.

Strādājošo un administrācijas darbu tautas patēriņa preču plāna izpildē nestimulē. Pasūtīto mēbeļu izgatavošanas tehnoloģiskā procesa līmenis ir ļoti zems. Citi mūsu ceļi (gan aušanas, gan trikotāžas) prot ražot brīnšķīgu produkciju. Gribētos, lai mēs varētu dāvēt cilvēkiem vairāk prieka, paplašinot tautas patēriņa preču sortimentu. Un vēl — lai šīs preces būtu pieejamas katram, kurš vēlas tās iegādāties.

Dažas manas atbildes uz anketas «Preces mājai, ģimenei» jautājumiem.

1. Zīnu, ka mūsu rajonā ražo tādas tautas patēriņa preces kā mēbeles, aušanas izstrādājumus, trikotāžas izstrādājumus, keramiku, svečturus.

4. Preču cena ne vienmēr apmierina, tās ir nepamatoti augstas.

6. Gadēm ilgi nevaram iegādāties daudz ko. Nepletiekamā daudzumā ir divāni, bufetes, televizoru galdini, mazie grāmatplauktiņi, virtuves mēbeles, līnu aizkari, burku metāla vāciņi.

7. Uzskatu, ka visas uzskaitītās preces var ražot Preiļu rajonā.

8. Individuālie darbuņemēji varētu ražot inventāru pusaudžiem, kura nav veikalos. Vai arī, piemēram, grābekļus un koka vāciņus kastrolēm, kuras izmantojam dārzenu skābēšanai.

I. KIRILLOVA,

Preiļu mēbeļu salona pieņēmēja

Kas ir SCO spēkos?

Tādas problēmas kā preču izlaides paplašināšana, maksas pakalpojumu apjomu palielināšana, bez šaubām, uztrauc ikvienu.

Rajona Tautas deputātu padomes izpildkomiteja, tās plānu komisija noteikusi Preiļu starpsaimniecību celtniecības organizācijai šādus 1987. gadā veicamos uzdevumus: sniegt iedzīvotājiem maksas pakalpojumus par 25,5 tūkstošiem rubļu, tai skaitā par resoru dzīvokļu izmantošanu iekasējot 7 tūkstošus rubļu, par dzīvokļu remontu — 2,4 tūkstošus, par māju celtniecību — 11,4 tūkstošus, par garāžu celtniecību — 2,6 tūkstošus un par transporta pakalpojumiem — 2,1 tūkstošus rubļu.

Pagājuši septiņi mēneši, un mēs, nesēn plānu daļa izanalizējuši šos uzdevumus, secinājām, ka skaitļi nebūt nav pozitīvi. Sodiens mēs vēl nevaram pilnībā nodrošināt šo uzdevumu izpildi, jo nepletiek dažādu deficīta materiālu un resursu.

Jau gada sākumā, aplēsuši savas iespējas attīstīt maksas pakalpojumus, ar oficiālu vēstuli griežamies Latvijas PSR agrorūpnieciskā kompleksa celtniecības organizāciju apvienība un lūdzām iedalīt mums nepieciešamos materiālus. Lai 1987. gadā izpildītu maksas pakalpojumu plānu, starpsaimniecību celtniecības organizācijai bija vajadzīgi 300 m² apdares plākšņu, 400

m² koka šķiedras plākšņu, 400 m² mazzājamā tapešu, 2 tūkstoši m² parasto tapešu, 2 tonnas grīdas krāsu, 2 tonnas baltās krāsas, 10 tūkstoši ķieģeļu dūmvadu remontam, 12 tūkstoši rūpnīcā «Lode» ražoto ķieģeļu, kā arī samērā daudz cements un citu materiālu. No pietiekajiem apjomiem nesaņēmam praktiski neko. Kā lai mēs attīstām tālāk maksas pakalpojumus?

Mūsu organizācijas kolektīvs lūdz rajona izpildkomiteju, tās plānu komisiju, nosakot maksas pakalpojumu apjomus 1988. gadam, griezties pie attiecīgajiem orgāniem, lai atrisinātu jautājumu par papildus nodrošināšanu ar būvmateriāliem un kurināmo.

Mēs savukārt nostiprinām materiāli tehnisko bāzi, veidojam santehnisko un krāsošanas darbu iecirkni, pārdomājam, kā tālāk attīstīt tādu pakalpojumu veidu kā krāšņu remontēšanu (šai darbā mums ir divi krāšņu mūrnieki), betona bloku izgatavošana no pasūtītāja dotajiem materiāliem, izsniedzam iedzīvotājiem granti, šķembas utt.

Perspektīvā būtu labāk risināt šos uzdevumus kompleksī, ņemot vērā kadru sagatavošanu, ražošanas bāzu radīšanu, nodrošināšanu ar materiāliem un resursiem.

N. DOROFJEJENKO,

Preiļu SCO priekšsēdētājs

Mājsaimnieces būtu apmierinātas

Kulinārija tās abstraktajā izpratnē jau sen kļuvusi par mūsu, mājsaimnieču, palīdzību, un mēs ļoti labprāt arī izmantojam šo palīdzību. Taču — vai mūs pilnībā apmierina Preiļu kulinārijas darbs? Apkalpošana — jā. Komforts telpās — ne pārāk. Un — to nu var noteikti apgalvot — neapmierina sortiments.

Sogad ir pavīsam maz dārzenu, kādēļ to vietā nevarētu pārdot kulinārijā kaut vai miltu pusfabrikātus? Kaut vai to pašu rauga mīklu, uzrūgušu, nedaudz saldenu... Ikviens no mums pagatavotu no šīs mīklas gardus pīrādžinus ar sēnēm, kāpostiem, kartupeļiem.

Bet pagaidām kulinārijā mēs redzam milzu kalnus smalkmai-

zes izstrādājumu, kuri parasti ir vienveidīgi un pie tam — arī dārgi. Gatavā veidā saimniecēm ir vajadzīgas tortes — daudzveidīgas pēc svara un sastāva. Ja neražotu tik milzīgo smalkmaižu sortimentu, izbrīvotos gan laiks, gan produkti šādu daudzveidīgu toršu izgatavošanai.

Ja mīkļa paliek pāri, no tās var pagatavot pīrādžinus, kuri tik ļoti garšo bērniem — drīz taču 1. septembris. Bez tam var gatavot ne tikai rauga mīklu, bet arī pelmeņu mīklu. Un mēs, namamātes, būtu pateicīgas sabiedriskās ēdināšanas darbiniekiem.

J. ISAJEVA,

Preiļu pilsētas iedzīvotāja

Demokrātijas mācības stundas

«PIE MUMS, LIVĀNU EMBK. PIRMS DAŽIEM MĒNEŠIEM PIRMOREIZ NOTIKA VADĪBAS AMATPERSONU VEĻŠANAS. PAĢĀJIS PIETIEKAMI ILGS LAIKS, TAČU NEAPMIERINĀTĪBĀ NAV IZZŪDUSI VĒL LIDZ PAT ŠIM BRIDIM. UZSKATU, KA VEĻŠANU GAITA TĪKA PIELĀUTS DAUDZ KLŪDU.» — REDAKCIJĀJ RAKSTA KOMBINĀTĀ STRĀDNIEKS N. JEFIMOVŠ.

Diezin vai kādam gribēsies atgriezties pie pagājušiem laikiem, jo vairāk tādēļ, ka tie ir ar tumšām ēnām pusēm. Taču nāksies to darīt. Un ne jau tādēļ, ka tajās aprīļa dienās redakcijai zvanīja minētā uzņēmuma darbinieki, kuri bija sašutuši par vēlēšanu norisi. Un arī ne tādēļ, ka, spriežot pēc vēstules, daudz kas tā arī palicis nepateikts.

Par šo notikumu runāsim tādēļ (un tas ir galvenais), ka mums pastāvīgi nepieciešams «salīdzināt pulksteņus», kā teica M. Gorbačovs, tiekoties ar masu informācijas līdzekļu vadītājiem. Salīdzināt, lai nenovirzītos no uzņemtā visas mūsu dzīves atjaunināšanas un pārkārtošanas kursa.

Tas sākās tajās uzņēmumā raizpilnīgās dienās, kad kolektīvs palika bez vadītāja. Bija gaidāma kadru pārvietošana. Pēc kombināta arodkomitejas iniciatīvas uzņēmumā notika vēlēšanas. Izvirzīja kandidātus direktora, tā vietnieka, galvenā inženiera un ceha priekšnieka amatam. Konflikts radās brīdī, kad vēleja kombināta direktora vietnieku ražošanas jautājumos. Tā sīzets ir šāds.

Visi lielais darba kolektīvs bija informēts: savās sapulcēs varat izvirzīt jeb-

kuras kandidatūras, kaut vai paši sevi. Vēleja, atklāti balsojot, turpat uz vietas saskaitot balsis. Nav ko slēpt, izvirzīja taču pa divām, pat pa trim kandidatūrām. Turpmākajā notikumā gaitā izrādījās, ka daudzu struktūrvienību izvirzītās kandidatūras sakrīt.

Tas apliecinā, ka izvirzīja patiesi labākos un plemērotākos cilvēkus. Viņiem tad arī pienācās stāties uzņēmuma centrālās saimnieciskās padomes kopsapulces priekšā, lai tā lemj, kuram ieņemt direktora vietnieka amatu. Uz šo vēlēšanu neilgo kampaņu noslēdzošo sapulci kandidātus nolēma neuzaicināt. Acīmredzot, nosprida, ka viņu klātbūnei lēmumu pieņemšanas brīdī nebūs nekādas nozīmes: visus jautājumus izšķirs balsu vairākums.

Sapulcē vadīja saimnieciskās padomes priekšsēdētājs, tobrīd jau ievēlētais kombināta direktors A. Kozlovskis. Viņš leteica klātesošajiem novērtēt katra kandidāta lietiskās un morālās īpašības. Situācija veidojās tā, ka jau pirms noslēguma balsošanas kļuva acīm redzams, ka vienam no kandidātiem tiek dota īpaša prioritāte. Un tad, gandrīz pirms paša balsošanas sākuma, kombināta partijas organizācijas sekretārs minēja faktus, kuri nopulgoja otru pretendentu. Starp citu, fakti nebija dokumentāli apstiprināti. Pamatojās uz baumām: sak, visi tā runā. Tātad faktiski šis ziņas bija melnīgas.

Protams, jāsaubās, vai šī ne ar ko nepamatotā partijas organizācijas sekretāra rīcība kaut kādā ziņā ietekmēja balsošanas rezultātus. Tomēr tā maldināja cilvēkus, kuri bija neziņā, lika svārstīties tiem, kuri gatavojās atdot savas balsis par minēto kandidātu. Uzminātais raksturojums viņam dots sapulcē-

šis cilvēks pamatoti bija sašutis un pieprasīja rehabilitāciju. Radās konflikts.

Lai lasītājs piedod mums, ka darbojoties personu vārdus mēs noklusējam. To darīt liek nevis atklātības neatzišana, bet gan vēlēšanās būt objektīviem. Arī laika pagājis ne mazums. Bez tam partijas komitejas sekretārs galu galā tomēr atvainojās nepamatoti nomelnotajam darba biedram. Ceram, ka viņš atradīs sevi spēkus publiski izskaidroties un atjaunot savu labo slavu.

Sodien mūs interesē pavisam kas cits. Proti — kāda mācība gūta no pasākuma, kas bija tik lieliski iecerēts, bet beidzās tik slikti?

Lūk, ko par notikušo saka paši mācībētāji.

— Protams, ja ne darba apakškollektīvos, tad centrālās saimnieciskās padomes kopsapulcē balsošana varēja būt aizklāta. Tas ir tīri psiholoģisks moments, tomēr arī tas jāņem vērā. — Tāds ir saimnieciskās padomes priekšsēdētāja vietnieka J. Kolaļa viedoklis.

— Es personīgi uzskatu, ka direktora vietnieku vispār nedrīkst vēlē, tas ir jāceļ. Es, piemēram, strādāju galvenā enerģētika dienestā un praktiski man nav ne mazākas saskarsmes ar direktora vietnieku ražošanas jautājumos. Un arī nebūs. Tādēļ, ja reiz nolemts vēlē, tad lai to dara tie, kuri šim cilvēkam būs pakļauti, — tā teica centrālās saimnieciskās padomes priekšsēdētāja otrais vietnieks G. Borks — Ržecickis. Bet kombināta galvenais konstruktors A. Kruks piebilda, ka pirmsvēlēšanu periodā kandidātiem jānodrošina tiesības ar visu kolektīvu pārstāvjiem un izklāstīt savu darbības programmu.

Praktiski visi, ar kuriem man bija izdevība sarunāties, analizējot aizvadītās vēlēšanas, secināja, ka šādu pasākumu nedrīkst sasteigt, ka kandidātiem obligāti jāpiedalās noslēguma balsošanā. Jo viņiem taču ir interesanti uzziņāt darba biedru domas par sevi, sniegt nepieciešamos paskaidrojumus.

Minētajā konkrētajā gadījumā tieši tas netika ievērots.

Būsim līdz galam godīgi pret sevi un uzdosim sev jautājumu: «Vai tiešām visu uzskaitīto priekšnoteikumu ievērošana ir droša garantija, lai šādi konflikti nerastos?» Diezin vai.

Te es vēlētu gribu citēt N. Jefimova vēstulē teikto: «Pēc partijas organizācijas sekretāra uzstāšanās daudziem radās iespaids, ka viņu (nepamatoti apvainoto kandidātu — L. K.) nepieciešams atbrīvot no darba, bet viņu vēl grib vēlē par direktora vietnieku».

Patiešām. Ja jau kandidāts ir tāds, kā to raksturoja partijas organizācijas sekretārs, kāpēc tad viņam izdevās nokļūt līdz vēlēšanu finālam? Kāpēc jau šis kampaņas sākuma posmā nepārliecināja cilvēkus noraidīt izvirzīto kandidāturu? Jautājumu ir ne mazums. Bet galarezultātā, neguvusi partijas komitejas īstu atbalstu, arodkomitejas iniciatīva apstājas.

Secinājums ir viens: iespējams, kuras paver demokrātijas padziļināšanu, beigu beigās jāpāraug par pavisām citādākam metodēm darbā ar cilvēkiem. Par metodēm, kuras absolūti izslēdz tamlīdzīgu gadījumu un konfliktu iespējamību.

I. KUZMINA

Vecais meistars izgatavos

Cik saudzīgi tautā tiek glabāta mīlestība pret seniem amatiem, apbrīnojamo senatnes meistarību mākslu! Atcerēsimies arī mēs, kam aiz muguras mūžs jau četrdesmit piecdesmit gadu garumā, savus jaunības gadus.

Vecmāmiņas un vectētiņi dzīvoja un necerēja, ka vēlāk preces tautai ražos milzu uzņēmumos. Visu viņi darīja paši — gan šuva, gan adīja, gan zirglietas un citus saimniecības priekšmetus meistarēja. Un visiem šiem darbiem pietika laika. Ne tā kā tagad: gan lauku mehānicizatoram, gan pilsētniekam ne sekundītes brīva laika nepaliek. Un mājas apstākļos kaut ko meistarot nav arī izdevīgi: daudz vieglāk aiziet uz veikalu un nopirkt.

Bet veikalā nav te vienas, te otras preces. Piemēram, tādu

nieku kā ilenu lielai rūpnīcai izgatavot nav izdevīgi — pārāk sīka lietiņa. Bet bez ilena ne sakas uztaisīsi, ne zabākus salabosi. Tādēļ jo vērtīgāka ir tautā glabāta mīlestība visvairāk amatus piekopt.

...Aglonā dzīvo vecs laivnieks Jāzeps Bernāns. Dzīvo nu jau astoņdesmit piekto gadu, bet vēl alzvien nenogurstoši strādā: te viens darbs prasās pēc darīšanas, te otrs. Cilvēki nāk pie vecā laivnieka un lūdz: «Uztaisi, vectētiņ, tu taču proti! Parādā nepalikšu».

Ne jau tā kapeika vecajam Jāzepam svarīga. Svarīgi viņam ir izpildīt otra cilvēka lūgumu. Un vai tad tas nav pats galvenais?

Z. BURIJS

ATTEĻA: J. Bernāns.
J. SILICKA foto

No redakcijas
pasta

Negals ar suņiem

Suns — cilvēka draugs. To neviens neapstrīd. Taču draugs ir labs tikai tad, ja viņš neko, neklūp vīrsu mājdzīvniekiem, neapskādē gurķu dobes...

Bet, lūk, pretējs piemērs. Mūsu sovhoza teritorijā atrodas Bicānu ezers. Neālu no tā lauku mājās dzīvo divas māšas — Stāpislava Alžāne un Helēna Kotāne. Abas ļoti mil suņus — to viņām ir gandrīz pusotra desmita, vismaz tā šķiet mums, kaimiņiem. Pie tam suņus viņas tur nepiešielus.

Esam mēģinājuši kaut nedaudz mazināt māsu «lielo mīlestību» pret dzīvniekiem. Viņu mājiņu Firsovas sādā ir apciemojuši pat Rušonas ciema padomes izpildkomitejas pārstāvji. Mēģināja māšas pārliecināt, taču viss joprojām ir pa vecam. Cik ilgi?

I. KUZNECOVS,
kara invalīds.

Bez sakariem

Mājā Nr. 66 a, kura atrodas Preiļos, Daugavpils ielā un ir nodota Ogres trikotāžas kombināta filiāles pārziņā, mēs ievācāmies pagājušā gada vasarā. Mums ir labiekārtoti dzīvokļi, telefoni un radio, taču mēs tos nevaram izmantot, jo sakaru līnija līdz mūsu mājai līdz pat šim laikam tā arī nav ierīkota.

Uz mūsu iutājumu, kad tā beidzot būs, filiāles vadība ilgu laiku neatbildeja vispār. Beigu beigās paziņoja, ka sakaru līnija stāties ekspluatācijā šopav. līdz ar jaunās dzīvojamās mājas nodošanu. Pāllahon māja jau ir tikpat kā patva. Bet sakaru līnijas ierīkošana vēl nav sākta.

Vai tiešām mums solītais jāpilda trejdesmit gadus kā pasākā?

STUPĀNE, VĪSKERE, VOLOSANOVA, VĪKSNE, ZNOTINS, UPENIEKS

Avīze kritizēja. Kas izdarīts?

„Bezsaimeciskums vai nolaidība?“

MATERIĀLS AR TĀDU VIRSRĀKSTU BIJA PUBLICETS MOSU LAIKRAKSTĀ ŠI GADA 11. JULIJĀ TAJĀ STĀSTĪJĀM PAR NEKĀRTĪBĀM PREIĻU RAJONA PATĒRĒTĀJU BIEDRĪBAS SĀGĀDES KANTORA DESU RAŽOŠANAS CEĶĀ DARBĀ.

Atbildot redakcijai, Latvijas patērētāju biedrības valdes priekšsēdētājs A. Sausnītis ziņo, ka biedrības vadība minēto rakstu izskatījusi. Lai sniegtu praktisku palīdzību, uz Preiļu rajona patērētāju biedrības desu ražošanas cehu nosūtīti attiecīgo dienestu speciālisti.

Ar 1987. gada 31. jūlija rīkojumu Nr. 747 «Par Preiļu rajona patērētāju biedrības sa-

gādes kantora desu ceha tehniskos apstākļu pārbaudes rezultātiem» valdes priekšsēdētāja K. Neļcgaļa uzmanība vērsta uz desu ceha darba nepietiekamu kontroli.

Valde uzlikusi par pienākumu republikāniskās partikas kontroles un ražošanas laboratorijas speciālistiem kontrolēt Preiļos ražoto desu izstrādājumu kvalitātes fizikāli ķīmiskos rādītājus.

„Kā bezdibenī“

AR ŠĀDU VIRSRĀKSTU MOSU LAIKRAKSTĀ 1987. GADA 9. JULIJĀ NUMURĀ BIJA PUBLICĒTA A. SIĻŅIKOVA VĒSTULE.

Tajā viņš stāstīja par ilgajiem un bezrezultatīvajiem nozaudētās medicīniskās uzskaites kartītes meklējumiem. Atbildot uz šo vēstuli, rajona galvenā ārsta vietas izpildītāja J. Džerina atvai-

nojas tās autoram, kā arī paskaidro, ka Livānu zonālās slimnīcas galvenajam ārstam J. Desko aizrādīts par slikti veikto registratūras darbu un uzdots visdrīzākajā laikā to uzlabot.

„Kad ūdens būs tīrs?“

MATERIĀLA, KURS BIJA PUBLICETS MOSU LAIKRAKSTĀ ŠI GADA 18. JULIJĀ, RAKSTĪJĀM PAR TO, CIK NEAPMIERINOSI TIEK PILDĪTĀS LĒMUMS PAR DUBNĀS LABĀJĀ KRĀSTĀ DZĪVOJOSĀ LIVĀNIEŠU APĢĀDĀŠANU AR TĪRU ŪDENI.

Rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks J. Desainis atbild: «Pašlaik ūdensvada un kanalizācijas saimniecības pārvalde nodarbojas ar būvmateriālu sagādi, lai varētu ierīkot jaunu ūdensvadu no ūdens attīrīša-

nas stacijas līdz Kurzemes un Lārcenko ielu dzīvojamajam masīvam. Darbus, kas saistīti ar attīrītā ūdens paveidi, paredzēts pabeigt līdz 1987. gada 1. oktobrim».

Tautas kontrole darbībā

Manipulācijas ar pienu

Pelēcu ciema Bramaņu sādžas ledzīvotājam Teklai Strodei ir govys, kuras pienā tauku saturs te krasī paaugstinās, te pazeminas. Bet Marijai Kozerei, kura pagaidām strādā par piena savācēju K. Marksa kolhoza individuālā sektora saražotās produkcijas pieņemšanas punktā, personīgā govys dienā dod te neticami daudz, te maz piena.

Piemēram, 29. maijā Marija Kozere nodeva 90 kilogramus no savas govys izsliuktā piena, bet nākamajā dienā — tikai 12 kilogramus. Teklai Strodei piederošās govys pienā tauku saturs 17. jūlijā bija 4,2 procenti, bet tai pašā dienā pieņemšanas punktā tas pieauga līdz 6 procen-

tiem. 31. jūlijā atbildīgās amatpersonas, kuras pārbaudīja uz vietas T. Strodes slaukto pienu, konstatēja, ka tauku saturs tajā ir 3 procenti.

Pelēcu ciema izpildkomiteja, izskatījusi jautājumus par to, kā tiek organizēta piena pieņemšana no individuālā sektora, jau šī gada 13. jūnijā bridināja M. Kozerei turpmāk nepieļaut pie-rakstījumu.

NO REDAKCIJAS. Tomēr M. Kozere neguva nekādu mācību priekšdienām. Par to liecina iepriekš minētie dati, kuri izrakstīti no pārbaudes akta, kuru šī gada 14. augustā sastādīja tautas kontroles rajona komitejas pārstāvji.

